

Una mosta de supèrbia

JOAN-FERRAN CAMÍ I LATORRE
FILÒSOF
@jfcami

És molt original que un pensador dediqui un breu assaig, *La supèrbia* de l'editorial Fragmenta, no a parlar sobre un tema que li han encarregat, sinó a parlar d'ell mateix. D'entrada, no em sembla que en Jordi Graupera i Garcia-Milà sigui superb. Diria que és més humil del que es veu i menys superb del que sembla. No s'ha de confondre el fet que el seu cap vagi més de pressa que la majoria dels mortals o que parli de pressa com els de Maials. Qui no té algun defecte? Si una persona és treballadora i competent en el seu treball, li perdono (si és que em pertoca de fer-ho) possibles mancances en la diversitat d'intel·ligències que ens configuren. Ningú no és perfecte.

La definició de supèrbia té dos components. Per una banda és una excessiva estima de si mateix i, alhora, tenir menyspreu dels altres. Que un parli d'un mateix demostra un ego important. Pot ser poc elegant tot i que no ho veig pas malament en un món que mira d'anul·lar l'individu a base d'algorismes ocults. Feina té qui vulgui enfrontar-se a la sòlida formació, bagatge cultural i tradició familiar d'en Graupera. Va fer tres carreres alhora: Dret, Filosofia i Filologia Catalana. Ha fet de repartidor de publicitat, tallador de salmó i a la pizzeria familiar. També de periodista, *spin doctor* i altres ocupacions que podreu trobar a la Viquipèdia. Fins i tot va ser candidat a l'alcaldia de Barcelona després de deu anys fent les Amèriques acadèmiques als Estats Units.

La segona part de la supèrbia, menyspreu pels altres, no l'exerceix l'autor que ens ocupa. Que la xarcutera del barri s'atabali per l'energia desbocada d'un jove preparant el cap de setmana al pis d'estudiants, no ens ha de fer pensar que som davant d'un personatge arrogant i cregut. Vull jugar al mateix equip que el doctor Graupera —encara que no el voti—, al de l'epidemiòleg Oriol Mitjà, al del ja no tan *enfant terrible* filòsof, músic i tirador d'en Bernat Dedéu o al de l'economista Sala i Martín. L'únic defecte que tenen és voler dir i fer el que pensen que pot ser bo per a molts. Si tot plegat és un pecat, no és de supèrbia, pot ser d'orgull que es cura traient-los de tant en tant a la Tele3 i a les ràdios vàries. I nosaltres a escoltar i a aprendre. Són molt més valuoses les seves virtuts que els seus defectes. Com bé es diu

en l'assaig que ens ocupa: posen els seus vicis al servei d'una cosa més alta que ells mateixos. Penso que és per sentir-se'n orgullós de tots plegats.

La major part d'ells han pogut comprovar en llur estada americana l'*American life*, la dinàmica d'una societat que premia els personatges amb empena. Mentalitat oposada a la catalana —com vam veure en el pecat de *L'enveja* de la Marina Porrás. Aquí ens estimem més rebaixar i gaudir del fracàs d'aquell que mira de fer coses, les que siguin. Fins i tot els envejats acaben també volent rebaixar-se. No és el cas de les persones que he citat que espero que mantinguin els seus criteris per tal d'apropar-se el màxim possible a l'assoliment dels seus objectius poli-

unitats religioses que hi ha a Barcelona amb les quals no puc compartir les seves ficcions lingüístiques que són una crossa per al pensament.

I tampoc puc pensar que la manera més ràpida i eficaç de controlar el líder superb és la democràcia. Aquesta va servir per tenir a ratlla el poder absolut del monarca en el seu origen britànic (cosa que en la constitució espanyola no és aplicable). Aquí no es pot demanar comptes d'un irresponsable que pot robar i portar una vida moralment poc catòlica. Si la Justícia és igual per a tots, la frase hauria de poder resistir la inversa: Tots som iguals per a la Justícia. Si ni els dos reis que tenim són iguals a les reines, el rastre de la llei sàlica les fa inferiors en drets, com

tics, epidemiològics o econòmics.

D'en Graupera me n'allunya *El criterio* catòlic de Balma. És raonable que el 1845 el clergue i filòsof vigatà aspirés a combinar la tradició teològica amb el sentit comú burgès (seny català) amb la modernitat de les ciències físiques i matemàtiques. Des del segle XIII de Ramon Llull que ho anàvem fent. Tanmateix fa dies que ha arribat el temps de deixar tota fe per a l'àmbit dels ritus folklòrics del temps cíclic identitari: misses, festes majors, castanyades, mones i calçotades. Puc, com Descartes, ser culturalment cristià si això vol dir ésser just, caritatiu i bo. Com ell em conformo amb una ètica dels serveis mínims per a tothom, independent de les vint-i-set religions i més de nou-centes co-

pretenen fer-nos creure que ells són iguals als ciutadans?

És bo i necessari tenir líders forts i clarificants en tots els àmbits socials que si han de pecar d'orgull, amb una mosta de supèrbia, ho facin per aconseguir nivells de llibertat i democràcia més elevats en la línia que marquen els Drets Humans. Cal allunyar-nos de l'exemple d'un ufà i superb inviolable quan ell ha violat, espero que amb consentiment i per interès mutu, amb abús del poder de la seva sang blava.

Per més imperfecta que pugui ser, hem de reivindicar més i més democràcia participativa per tal que ens permeti posar límits als algorismes tecnològics, econòmics, teològics i, sobretot, "*borbònicojudicials*".